מישהו לרוץ איתה

מירי פורסט שנאה ספורט כשהייתה ילדה, אבל זה לא מנע ממנה להפוך לגורו כושר בציבור החרדי והדתי לאומי. גם הרקע הקשה שממנו באה והפרעת הקשב שלה לא הפריעו לה להפוך לפעילה חברתית משמעותית, שמובילה מהלכים בציבור שלה בפרט וגם בחברה בכלל. ריאיון בקצב אחר

● **נחמה (ליבסקינד) רוזנצוייג**

אם ראיתן בשנים האחרונות ברחוב או בחוף הים קבוצת נשים שרצות בחצאיות, כיסויי ראש וחולצות בצבע ורוד בוהק שאי אפשר לפספס - סביר להניח שנתקלתן באחת מקבוצות הריצה של מירי פורסט. קבוצות הריצה לנשים הפכו לתופעה שעד לפני כעשור לא הייתה מקובלת במגזר הדתי וודאי שלא במגזר החרדי, וסיפור ההצלחה שלהן הוא לא רק סיפור ההצלחה האישי של פורסט אלא של נשים רבות שיצאו למסע משנה חיים, ובאמצעות הריצה גילו בעצמן כוחות שחבויים בהן והגיעו להישגים.

הכל התחיל לפני 19 שנים, כשפורסט ילדה את בתה הבכורה, בגיל 19. היא סבלה ממשקל עודף ("נשקלתי עד שהגעתי למאה קילו, ואחרי זה הפסקתי לבדוק"), מצבי רוח קשים וחוסר מנוחה. כשהייתה בנקודה הנמוכה ביותר בחייה, כשהבכי הבלתי פוסק נכנס לה מתחת לעור והיא הרגישה כיצד היא הולכת ודועכת, התגלה לפתע האור

◄

"לנשים יש כוח עצום, ואני לא מוכנה שימחקו נשים מהמרחב". מירי פורסט

צילום: גיליה בן גד

בקצה המנהרה בדמות חדר כושר קטן ומוזנח, שהיה פתוח בשעות נפרדות לנשים למשך שעתיים בשבוע בלבד, בשכונה שבה התגוררה משפחתה הצעירה בקריית מלאכי.

"הייתי באה לשם בן אדם אחד ויוצאת בן אדם אחר. מצאתי שקט, שמחה, סיפוק. לא ידעתי כלום על ספורט, אבל די מהר הבנתי שריצה עושה לי הכי טוב והתחלתי להתמקד בזה".

כילדה וכנערה היא אומנם לא התאמנה יום בחייה, אבל במרתון ירושלים 2012 היא כבר רצה עם האיש שלה. "הסתכלתי סביבי ולא הבנתי למה יש כל כך מעט נשים שרצות. זאת פעילות גופנית כל כך זמינה ונגישה, איך זה שנשים לא רצות יותר? החלטתי לעשות עם זה משהו".

היא למדה אימון ריצה מקצועי, הקימה את קבוצת הריצה הראשונה שלה, סחפה איתה רצות נוספות, ובמרתון 2013 כבר רצה לצד 70 נשים. מאז העסק גדל, וכמעט בכל נקודה שתדקרו על מפת הארץ תוכלו למצוא קבוצת ריצה שלה - מהצפון ועד באר שבע, מבני ברק ועד השומרון.

"יותר מ־8,000 נשים למדו אצלי במחזור שאורך חצי שנה. במהלכו אני מלמדת לרוץ מאפס עד עשרה קילומטרים בתוך מספר חודשים", היא מספרת. "יש שבע קבוצות המשך של נשים שממשיכות לרוץ לאחר סיום המחזור, ובערך 15 או 20 קבוצות בכל הארץ בר־זמנית".

מקום בעולם

פורסט, בת 38, חסידת חב"ד, מתגוררת היום ברחובות. היא נשואה ליונתן ואם לחמישה: יעל (19), מיכל (15), רוני (12), אורי(5) ושחר (3). עיסוקה המרכזי הוא כאמור ניהול קבוצות הריצה שלה.

"בקבוצות אני מנסה לתת לאחרות את מה שלא היה לי כשאני התחלתי לרוץ: חברותא, מאמנת", היא מסבירה. "כשהתחלתי לרוץ לפני עשור, לא היו נשים דתיות שרצו בצורה מאורגנת, רק מעט נשים שרצו בודדות. הקבוצות שלי אינן תחרותיות, וכל מטרתן היא לעשות טוב לגוף ולנפש. אני מאמינה שאם לי זה עשה טוב, אין סיבה שזה לא יעשה גם לאחרות. כל אחת מסוגלת להתגבר על האתגר שכרוך בריצה ומשליך בעקבותיו על ניצחונות בכל תחום אחר בחיים".

לא במקרה נבחר הוורוד הבוהק להיות צבע החולצות של המתאמנות שלה.

"תראי, אני לא פמיניסטית. אני חושבת שגברים ונשים שונים. אבל לנשים יש כוח עצום, ואני לא מוכנה שימחקו נשים מהמרחב, שימחקו אותי. הייתי נערה מלאה וסבלתי מדימוי גוף שלילי. תמיד ניסו להסתיר אותי. היום אני לא מוכנה שיגידו לי ללבוש שחור כי זה מרזה, רוצה להיות אני בוורוד זוהר, לרוץ, לרקוד, להיות אני על כל חמשת ההריונות שלי. לא פעם שואלים אותי, 'אבל למה כזה צבע בולט?', ואני עונה שזה מכוון, אני רוצה שיראו אותנו. בתורה מסופר כיצד נשים עיצבו את הסיפור של העם היהודי, והכוח שלהן היה נראה ועוצמתי בכל הצמתים המרכזיים בעלילה. אם זו מרים שמספקת מים לעם שלם, שרה שמגרשת את הגר או חנה ושמואל. אז למה אנחנו צריכות להיעלם? אני מאמינה שהשליחות שלי בעולם היא לעשות למען נשים. לא סתם קוראים לי מרים, זה שם מלא משמעות שמרמז על השליחות שלי: להיות אישה שחוללה מהפכה".

הכוחות שגילתה בעצמה באמצעות הריצה, ההתגברות על המשקל שעמו התמודדה והקמת קבוצות הריצה, נטעו בה עוצמות. "תפקיד הריצה הוא לתת לך כוח להיות מה שאת רוצה כמו שאת רוצה", היא אומרת ומספרת שהריצה העניקה לה תחושה שאין אתגר בחיים שלא תוכל לו.

האם לדעתך נשים צריכות להיות מיוצגות במפלגות החרדיות?

"נשים צריכות להיות מיוצגות בכנסת כי רק נשים מבינות נשים, אבל לא רק במפלגות החרדיות אלא בכל המפלגות. אנחנו חייבות לעשות בשביל עצמנו", היא פוסקת בנחרצות.

פורסט אינה מפריחה לאוויר מילים ריקות מתוכן. תובנת החיים הזו היא תוצאה של שנות ילדות והתבגרות רצופות אתגרים והתמודדות כואבת, שבעקבותיהם למדה שאין לה על מי לסמוך מלבד על עצמה.

כשהייתה קטנה נשלחו הוריה על ידי הרבי מלובביץ' לשכונה ד' בבאר שבע, אחת השכונות הקשות ביותר בעיר, והיא זוכרת מזרקים של נרקומנים בחצר ואווירה קשה של השכונה, שהצליחה למרות הכל לא לחלחל אל הבית.

"מאחר שהיינו בשליחות, תמיד היינו בעמדה של נתינה, שזאת גאונות של הרבי, כי ברגע שאתה בתפקיד - הרעל לא נכנס אליך", היא מסבירה. אבל בבית גדלו עוד עשרה אחים מלבדה, והיא מספרת שהקשיים שנוצרו התגברו ככל שהתבגרה. "הייתי ילדה מרדנית ולא הסתדרתי עם החוקים. החינוך בבית היה מאוד נוקשה ולא הצליח להכיל את העוצמות שלי, אז החליטו להוציא אותי מהבית. תחילה

> "לא ידעתי כלום על ספורט, אבל די מהר הבנתי שריצה עושה לי הכי טוב והתחלתי להתמקד בזה. הייתי באה בן אדם אחד ויוצאת בן אדם אחר. מצאתי שקט, שמחה, סיפוק"

"כשיש קרקע יציבה שקוראים לה 'אהבה', אפשר להתקדם יחד". מירי פורסט

צילום: מתוך דף האינסטגרם של מירי פורסט

צילום: פיליפ טוביאנה

"כנערה מלאה תמיד ניסו להסתיר אותי. היום אני לא מוכנה שיגידו לי ללבוש שחור כי זה מרזה, רוצה להיות אני בוורוד זוהר, לרוץ, לרקוד, להיות אני על כל חמשת ההריונות שלי"

לפנימייה, שגם ממנה הושעיתי, ואז לדודה שלי, שסיפקה לי מגורים והכרה, וזה היה הרבה".

קשה.

"מאוד. הרבה מזה ישב על הנושא הלימודי, כי הייתי תלמידה לא טובה. בדיעבד הבנתי שזה קרה בגלל הפרעת קשב וריכוז שלא טופלה. היו לי ציונים גרועים. בכיתה י' קיבלתי ציון 'אפס מינוס' מהמורה למתמטיקה, ידעת בכלל שיש ציון כזה?", היא צוחקת. "אני חושבת שמערכת החינוך לא יודעת להתמודד עם הפרעות קשב, ובעיניי מדובר בהחמצה. בילדים שהם פצצות אנרגיה יש פוטנציאל ענקי ליצירת שינויים בחברה, ואם הם נושרים זה הפסד בשבילם, אבל גם בשבילנו כחברה".

היא התגלגלה ממקום למקום, ילדה ללא גב ומשענת. מהפנימייה בצפת הועזבה לפנימייה בקריית מלאכי. בפוסט שכתבה על ילדותה, תיארה בפירוט מכמיר לב כיצד לבשה במשך שנה את אותן שתי חולצות, חזייה אחת קרועה שתיקנה עם סיכת ביטחון ושני זוגות תחתונים שהייתה מכבסת בכיור מדי ערב. אפילו כשקיבלה מחזור ולא ידעה מה זה, לא היה לה את מי לשתף. מבוהלת היא ניגשה לאם הבית וסיפרה לה שהיא מדממת, וזו הביאה לה תחבושות של בית חולים. "זה היה המקום הכי בודד שנחשפתי אליו. הרגשתי שאין אפילו אדם אחד שבאמת רוצה בטובתי".

אילו תובנות צוברים מתקופה כזאת של נעורים בלי גב ומשענת, בלי בית?

"ידעתי שרק אני יכולה לדאוג לעצמי. עבדתי בכל עבודה אפשרית, כי הגעתי לפנימייה בלי שקל. הייתי מנקה מדרגות במשך ארבע שעות בעבור עשרים שקלים כדי לקנות לעצמי ארטיק ולהחזיר חובות לחברות. לא עניינתי אף אחד. לפעמים הייתי מסתגרת בשירותים ותוהה אם למישהו יהיה אכפת אם אמות. חשבתי שסך הכל תהיה לעולם בעיה אחת פחות. הם ויתרו עליי כי הציונים שלי היו גרועים. לא חשבו שיש פה ילדה שמישהו בעולם צריך לראות מה עובר עליה".

"אומרים לי 'אבל למה כזה צבע בולט'. זה מכוון, אני רוצה שיראו אותנו"

איזוהי גיבורה

השמיים שלה החלו להתבהר כשבסוף כיתה ט' הכירה פורסט את יונתן, מי שהיה עתיד להיות בעלה. הם נפגשו לראשונה בבאר של באר טוביה, היא עם תלבושת בית ספר והוא בשלהי שיעור ג' בישיבה קטנה. "זה היה אסור ואולי זו הסיבה שזה היה כל כך מתוק", היא מתארת את תחילתה של מערכת היחסים שאותה הסתירו מהוריהם, מבית הספר ומהחברים.

"הוא היה אח של חברה שלי, ובאיזשהו שלב התחלתי איתו. הוא לא שפט אותי ולא חשב שאני ילדה מסכנה כמו שחשבתי על עצמי, אלא שאני גיבורה משום שאני שורדת את כל הקשיים בבית שלי. חבר בגיל 15 זה דבר לא מקובל בכלל בקהילה שלנו, אבל התעלמנו מכולם כי ידענו שיש לנו משהו אמיתי".

היא מספרת שבכל שנות ההתבגרות חייתה בעולם משלה, כזה שלמבוגרים שהולידו אותה, כהגדרתה, לא היה בו מקום. "בגללי וגם קצת בגללם, בגלל הגישה שבה החזיקו".

ההורים התנגדו לקשר של בני הזוג והם נחשבו "פורקי עול", אבל למרות הקשיים מערכת היחסים שלהם שרדה, ובהגיעה לגיל 18, בתום שנות לימודיה,

הם נישאו. מאז, היא אומרת, האהבה גדלה והתעצמה. "יונתן הוא המתנה הגדולה של חיי כי הוא מאמין בי. ולמרות שהתחתנתי בלי תעודת בגרות והייתי צריכה להשלים הכל מההתחלה, מאז התחילו השנים הטובות, כי היה לי בית, היה לי בסיס והכל הרגיש אפשרי".
הם התחילו כזוג צעיר חסר השכלה, ואני תוהה איך הסתדרו. "כשיש קרקע יציבה שקוראים לה 'אהבה', אפשר להתקדם יחד", היא אומרת, אבל מודה שהיה קשה. "הייתי צריכה להשלים לימודים מאפס. אפילו לא הכרתי את האותיות באנגלית".
ובכל זאת הצלחת. איך את מסבירה זאת?
"גיליתי שאני יודעת ללמוד כשיש לי רצון והנאה. בהרבה עבודה קשה למדתי לתואר ראשון בפסיכולוגיה, ועכשיו אני מסיימת תואר שני בפסיכולוגיה של הספורט. בין לבין עשיתי המון קורסי ספורט כדי להתמקצע כמאמנת".
באמצעות לימודי הפסיכולוגיה היא עברה שינוי מנטלי והבינה מה הקשיים שעמם היא מתמודדת דרך האכילה. לדבריה ריפאה את עצמה דרך הרגליים.
מה את חושבת על כך שבחלק מן החברה החרדית לא לומדים לימודי ליבה?
"זה נורא ואיום, זה לגדל דור של בורים. למה לא לתת לילד את האופציה להתפרנס, להיות מה שהוא בוחר? כדי ללמוד בגיל מבוגר צריך כל כך הרבה כוח והרבה כסף, ולא לכולם יש. לא חבל?".

צילום: אמיר גולאב

"זאת פעילות גופנית כל כך זמינה ונגישה, איך זה שנשים לא רצות יותר?". מירי פורסט ואחת מקבוצות הריצה

איך הקשר עם ההורים היום?
"התקשורת איתם מורכבת", היא עונה במילים מדודות, וניכר שהיא נזהרת בכבודם, מנסה להימנע ממחשבות על התקופה הארוכה שבה נבעטה ממשפחתה. "לאור העבר לא מדובר ביחסים רגילים", היא מוסיפה, "אבל החלטתי לא לשמור טינה, והם סבא וסבתא מדהימים. קיבלתי החלטה מושכלת שהעובדה שהיה לי קשה איתם באופן אישי לא אומרת שאני מונעת מהם

"גיליתי שנשים רוצות לעשות טוב לנשים אחרות ולהיות בנתינה". אלף מעטפות, אלף מתנדבות

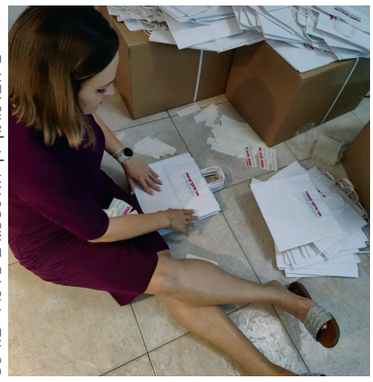
צילום: מתנך דף האינסטגרם של מירי פורסט

להיות סבא וסבתא, ולא מונעת מהילדים שלי לזכות בזה. אני מסייגת את דבריי למקרים שבהם, חס וחלילה, יש פגיעה מינית בתוך המשפחה, ואז צריך לנתק את הקשר באופן מיידי. ברוך ה' זו לא הסיטואציה אצלנו".

לוחמת צדק

לא במקרה פורסט עושה הקשר לנושא הפגיעות המיניות. בחודשים האחרונים היא התפרסמה כמי שמובילה שינוי חברתי, מנהלת מלחמת חורמה בפוגעים מינית בציבור החרדי ומסירה את מחסום הבושה וההשתקה.
"אני אדם שלא יודע לנוח, אבל לפני שנה שברתי עצם בכף הרגל והעצירה נכפתה עליי. זה היה שבר נפשי גדול מבחינתי, כי איבדתי את היכולת לרוץ. חשבתי שהכוח שלי הוא ברגליים והייתי מרוסקת, אבל בדיעבד התקופה הזו התבררה כמתנה, כי אז גיליתי שיש לי כוח גם בפה ובלב. בדיוק אז שיתפה אותי אחת המתאמנות שלי שחיים ולדר פגע בה, ואני החלטתי להוציא את זה לאור. עד אז נכתבו בפרסומים בעיתונות החילונית דברים כלליים, ואני ישבתי עם רגל שבורה על הספה, הקשבתי למה שהיא סיפרה והבנתי שחייבים לעשות משהו, חייבים להאמין. החלטתי שאני מאמינה לנפגעות".
מה עשית עם זה?

"מערכת החינוך לא יודעת להתמודד עם הפרעות קשב, ובעיניי מדובר בהחמצה. בילדים שהם פצצות אנרגיה יש פוטנציאל ענקי ליצירת שינויים בחברה, ואם הם נושרים זה הפסד בשבילם, אבל גם בשבילנו כחברה"

"פייסבוק ואינסטגרם הם כלים חזקים בחיים שלי, וסיפרתי שם את הסיפור של הנפגעת. בבת אחת התחילה הצפה של סיפורי פגיעות שטלטלה אותי. עוד סיפור ועוד סיפור, ושום דבר לא מטופל. ראיתי את אוזלת היד של הרשויות והחלטתי לעשות מעשה. אני לא יכולה להציל את כולם, אבל אני יכולה לספק קשר עם אנשי מקצוע, לכוון למקומות הנכונים. אני יכולה להיות לפה עבור הנפגעות".
לא פשוט לצאת נגד פוגעים בעלי שם, במיוחד בחברה החרדית. לא חששת?
"לא. אחרי חיים ולדר שהיה מוכר, קיבלתי עדויות על מנהלת של בית ספר חב"ד שפגעה בבנות, וגם שם ניהלתי מאבק כדי להוציא את הצדק לאור. קיבלתי פעם מכתב מעורך דין חרדי מוכר שאיים עליי בהוצאת דיבה, אבל אני לא יראה ולא מפחדת, כי האמת חזקה מהכל. סיפורי הפגיעות מטלטלים מאוד כי הם קורים בדרך כלל בתוך הבתים. זאת תחושה של סדום, זה חייב להיפסק".
אנשים מתוך החברה החרדית בדרך כלל חוששים להביע את דעתם בנושא. אילו תגובות את מקבלת?
"חברים שלי ברובם תומכים בי מאוד. מאות תיבות פנדורה נפתחו בשנה האחרונה בזכות העיסוק שלי בזה. אני אומרת לנשים שהן לא אשמות, וזו הקלה עבורן כי הן סוחבות במשך שנים את התחושה שהן היו לא בסדר. אני מסבירה להן שיש חלק בנפש שצריך לטפל בו, ושכדי למנוע מפדופיל להמשיך לפגוע הן חייבות לעצור אותו. גם אם הן גדלו, הוא יפנה לקורבן אחר".
היחס בחברה החרדית לפוגעים מינית שונה מזה של החברה הכללית?
"כן. לצערי הרב עדיין לא מוקיעים בפה מלא פוגעים בגלל 'לשון הרע' ותואנות אחרות. אומרים 'יש לו משפחה', 'מה הילדים אשמים', 'תני לבית המשפט להחליט'. יש מנהלת בית ספר בביתר עילית שפגעה בילדות, והיא שלחה אליי אנשים שיספרו כמה היא צדיקה ומקסימה. אבל אני שמעתי סיפורים של פגיעה מארבע ילדות שונות, ידעתי שאני צודקת וידעתי שאני חייבת לפרסם את זה".
על אף הסיפורים שמגיעים אליה והמציאות הקשה שבה היא פוגשת, פורסט אופטימית ומאמינה שהשינוי מתחיל להתרחש. "כמו שלפני עשור לא דמיינתי עשרות נשים בכיסוי ראש וחצאית רצות בנמל תל אביב, בבית

צילום: גיליה בן גד

"הריצה היא כלי שנותן כוח להיות מה שאת רוצה כמו שאת רוצה". מירי פורסט

שמש או בביתר כפי שקורה היום, אני מקווה שבעוד כמה שנים דברים שהיו הס מלהזכיר יהיו הנורמה בכל בית וידברו על מוגנות בכל מקום".

מה לדעתך היקף התופעה של פגיעה מינית בציבור הדתי והחרדי?

"זאת מגפה. כמעט אין בית שאין בו פגיעה. זה נושא שהיה בבחינת טאבו כל השנים, ולכן יש קרקע פורייה לפגיעות. פעם מישהי פנתה אליי וביקשה שאעשה קבוצת ריצה עבור נפגעות תקיפה מינית, ואמרתי לה שכל הקבוצות הן קבוצות לנפגעות, כמעט כל אישה תחווה פגיעה כלשהי במהלך חייה".

בזכות נשים צדקניות

את המצב הקשה, היא אומרת, אפשר לשנות בעזרת אחריות אישית. "לא סתם חכמים כתבו שבזכות נשים צדקניות נגאלו ישראל - המשקל של זה על הכתפיים שלנו. אנחנו אחראיות לכך שהמגפה הזאת תיפסק, בעזרת חינוך בלתי פוסק למוגנות. על ידי כך שנקרא לאיברים בשמות, שנלמד ילד שכמו שלא עוברים באור אדום - לאף אחד אסור לגעת בו. צניעות אמיתית זו מוגנות, להגן עליך ולהגן על אחרים, לא לסרב להתעסק בזה".

קורה שאת או ילדייך משלמים מחיר על מלחמת החורמה שלך נגד הפוגעים?

"המחיר העיקרי הוא שאני עסוקה בזה, אז הילדים משלמים בחוסר הזמינות שלי. אבל העיסוק בבית בפגיעות מיניות נותן להם גם חוסן גדול מאוד, כי הם יודעים שבבית שלנו מדברים על הכל. לפני שנה שאלתי את הבת הגדולה שלי אם מישהו פגע בה פעם בכל צורה שהיא, וכשהיא אמרה לי שלא הרגשתי כאילו קיבלתי תעודת הצטיינות. עד כמה שזה עצוב, הרגשתי גאה".

פורסט היא אישה כריזמטית ונלהבת, שמסמנת מטרות ושועטת להגשמתן מתוך אמונה בצדקת הדרך. פניה מאירות כשהיא מספרת על עשייתה הציבורית, ועל אף עיסוקיה הרבים היא פצחה בשבועות האחרונים במיזם חדש למען נשים בהיריון בסיכון, שאליו הצליחה לרתום מאות מתנדבות. "נולדתי בכ"ט אלול, יום לפני ראש השנה, ואני מסתובבת כל החיים עם ההרגשה שזה יום דפוק להיוולד בו, כי אף אחד לא מתייחס אליי, כולם עסוקים בהכנות לחג. אז באיזשהו שלב החלטתי שאני עושה יום הולדת לעצמי. בגיל 35, לדוגמה, חילקתי 35 מתנות במחלקה אונקולוגית.

"איבדתי את היכולת לרוץ. חשבתי שהכוח שלי הוא ברגליים והייתי מרוסקת, אבל בדיעבד, התקופה הזו התבררה כמתנה, כי אז גיליתי שיש לי כוח גם בפה ובלב"

השנה, שבועיים לפני יום ההולדת שלי הלכתי לבקר מתאמנת שלי שמאושפזת עם היריון בסיכון. קלטתי שהיא מחוברת לאינפוזיה כי היא מקיאה הכל, והיא שוכבת שם לבד במשך 12 שבועות במחלקת נשים, בבדידות נוראית. נכון שבסופו של דבר יוצא מהאשפוז הזה משהו טוב, תינוק, אבל הדרך ליעד יכולה להיות סיוט. החלטתי שאני רוצה לעשות עם זה משהו ביום ההולדת שלי. העליתי פוסט, ובתוך כמה שעות קיבלתי מאות פניות של נשים שרוצות להתנדב בבתי חולים למען נשים. הקמתי קבוצת וטסאפ לכל בית חולים בארץ, 19 מרכזים רפואיים, והן התמלאו במהירות מטורפת".

איך זה עובד?

"לכל קבוצה אני מחלקת שקיות שכתוב עליהן 'אני איתך אחותי', וכל מתנדבת ממלאת אותה במה שהיא רוצה והולכת למחלקת היריון בסיכון הקרובה למקום מגוריה. יש מיליון רעיונות: מישהי קונדיטורית הכינה עוגות מושקעות, מישהי הביאה מחזור ודבש, מישהי אחרת ספר טוב. העיקר הוא תשומת הלב והחיבוק שהמעשה הזה נותן לאישה המאושפזת. אני מקבלת כל יום סיפורים נהדרים מכל הארץ".

תני דוגמה.

"באחד מבתי החולים ליוו כמה נשים מישהי שהייתה בהריון בסיכון. כשהן גילו שהיא לבד, ללא בן זוג או משפחה, הן החליטו להיות איתה בלידה, ומאחר שנולד לה תינוק פג, הן נמצאות איתה מאז כל הזמן. אחת מהנשים לקחה את שאר הילדים שלה אליה לראש השנה, אישה אחרת ארגנה למענה את כל מה שצריך לברית המילה. וזה מדהים, כי לא עשיתי כלום חוץ מלזרוע זרעים. זה מרגש. גיליתי שנשים רוצות לעשות טוב לנשים אחרות ולהיות בנתינה". ■

nechamalv@gmail.com